

תלמודו בידו

דף מז עמוד א

- א** [האומר גר אני, או שהביא עמו עדים, האם נאמן ?
- ב** [האם מקבלים גרים בארץ ישראל או בחוץ לארץ ?
- ג** [האם אדם נאמן לומר על בנו שהוא הבכור, או שהוא חלל ?
- ד** [גר שנתגייר בינו לבין עצמו, האם הגירות חלה ?
- ה** [לר' יהודה, אמר נתגיירתי ביני לבין עצמי, מה דין בניו ?

- א** גר אני: לחכמים, אינו נאמן עד שיביא ראיה שנתגייר בבית דין, ואינו גבעוני מהול. ש"יגור אתך" משמע שדוקא כשהוא אתך ומוחזק לך שנתגייר. לר' יהודה, דוקא בארץ ישראל צריך להביא ראיה, שמא מחמת שבחה אומר שהוא גר. והלכה כחכמים.
- הביא עדים** [שנתגייר בכשרות]: נאמן. ואפילו אם לא ראו את הגיור, אלא שמעו מפי אחרים שהתגייר בבית דין פלוני, שנאמר "וכי יגור בארצכם".
- ב** בארץ ישראל: מקבלים, אף שיתכן שהוא מתגייר משום שיש בה מתנות עניים. בחוץ לארץ: מקבלים, שנאמר "עמך".
- ג** חכמים: אינו נאמן. ר' יהודה: כל שאין לכן בנים, נאמן לומר זה בני הבכור, או בן זה הוא חלל, שנאמר "יכיר". אבל אם יש לכן בנים, אינו נאמן. (על פי תוס')
- ד** הגירות לא חלה, שבגירות נאמר "משפט", ללמד שצריך בית דין של שלשה. אמר נתגיירתי ביני לבין עצמי, נאמן שלא נתגייר כהוגן, ופסל עצמו בבת ישראל.
- ה** רבינא: נאמן לפסול אף את בניו משום "יכיר", אבל אינו נאמן לפסול את בני בניו. [כלומר אם יש לו בני בנים, אינו נאמן אף על הבנים, (תוס')].
- ר"נ בר יצחק** [וכן הלכה]: אינו נאמן לפסול את בניו, שלדבריו הוא גוי ואין עדות לגוי.